

og Udøvelsen af dette Tilsyn vil paahvile Embedslægerne. Derfor fritager man dem for den kommunale Praksis. Men jeg kunde have ønsket, at man ogsaa fritog dem for den private Praksis. Det er ogsaa et Ønske, som nærmest maa henføres til de fromme Ønsker. Vi har hørt her, at der er stærke Røster fra store Partier, der siger, at den Ordning er gavnlig, at Kredslægerne samtidig har en privat Praksis. Man siger, at de kommer i bedre Berøring med Befolkningen, at de ikke mister deres Kundskaber, men faar Lejlighed til at opfriske dem gennem den private Praksis, og at de bør staa i en vis Rapport til Befolkningen. Jeg tror, at dette slet ikke vil blive Tilfældet, saaledes som Forholdene vil udvikle sig. De Kredslæger, der med Alvor og Energi vil kaste sig ind i Arbejdet paa den offentlige Hygiejne, den offentlige Sundhedspleje, vil faa saa rigeligt at bestille, at de har nok at gøre, og de vil jo alle Tider være nødte til at komme i Berøring med Befolkningen. Jeg tror, at det er ganske urigtigt som det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen) at sige, at de vil blive Kontormænd. Nej, de vil blive nødte til at færdes ude i Befolkningen, og deres Tilsyn og Undersøgelser og mange Forhold vil nødsage dem til at følge med i den nyere Videnskab, paa Samfundshygiejnens Omraade. De vil i det hele taget blive nødte til at anstrenge sig, naar dette Hverv skal udfyldes, saaledes som det bør. Giver man dem Tilladelse til privat Praksis, vil det efter min Opfattelse kun gøre dem afhængige af Befolkningen og af den Indtægt, de derved kan skaffe til Veje, og intet af dette er godt. Det er ikke godt, at en Embedsmand skal have privat Indtægt fra de Steder, hvor han skal føre Tilsyn. En saadan Læge kan for Eksempel blive nødte til at undersøge Forholdene paa en større Fabrik eller lignende større Institution, hvor han er bundet ved pekuniære Hensyn i Kraft af sin private Praksis for Fabrikherren, hans Familie og en Del af Personalet o. s. v., og hans Tilsyn med, om Forholdene et saadant Sted stemmer med den Hygiejne, som Samfundet kan kræve, vil da let blive lidt svagere. Vi er jo alle sammen Mennesker, og naar man lønner Kredslægerne saaledes, at de er nødte til at skaffe sig en Del af deres Indtægt fra private Folk, maa man ogsaa regne med, at der kan være Tilfælde, hvor dette kan virke til at gøre deres Syn mindre skarpt overfor de Forholdsregler, der skal tages med Hensyn til Arbejdslokaler og andre Sundhedsforhold. Og naar dernæst en Læge skal supplere sin Løn — leve af denne Løn

kan han jo ikke — ved private Indtægter, vil det meget let kunne forme sig saaledes, at den private Praksis bliver Hovedsagen for ham og den offentlige Hygiejne kommer til at staa i anden Række; men dette forekommer mig meget farligt for Befolkningen som Helhed. Man er glad ved de Lønninger, som foreslaas her. Jeg vilde være villig til at gaa med til langt, langt større Lønninger, naar man kunde faa rene Embedslæger, der var uafhængige af deres private Praksis. Man behøver blot at tænke sig, at Kredslægens Opgave jo er den at skulle forebygge Epidemier, inden de opstaar, idet han skal finde og søge at tilstoppe Kilden til Epidemien og søge igennem den offentlige Hygiejne at gøre Sundhedstilstanden god. Men naar vi betragter hans Lønning, saa giver den ham en vis Ret til at betragte denne offentlige Gerning som Nummer to i Rækken, som noget, der ikke for ham er det fornemste, naar der er Tale om, at han skal skaffe sig en Indtægt, og han vil da let kunne sløse af og ikke føre Tilsynet med de forebyggende Foranstaltninger med den tilbørlige Kraft. Hvis man da tænker sig, at der opstaar en stærk Epidemide ude i en Kreds i en større eller mindre Del af Landet, vil man snart være klar over, at det vil være at spare paa Skillingen og lade Daleren løbe, naar man tager det Hensyn af disse Grunde at gaa med til at sætte disse Læger paa en mindre Løn og i øvrigt vil henvise dem til privat Praksis. Det være langt fra mig at ville kaste nogen Skygge paa Lægestanden, den er vist i saa Henseende saa udmærket, som den kan være, men der gives jo brodne Kar i alle Lande; alle Læger er ikke ens, og man kan derfor godt tænke sig, at den Fare, som jeg her har paapeget, kan være til Stede. Derfor og ud fra disse Betragtninger har Mindretallet i Medicinalkommissionen ønsket — og jeg ved ogsaa, at der i Sundhedsstyrelsen har rejst sig stærke Røster derfor —, at man skulde have rene Embedslæger, der ikke skulde henvises til privat Praksis. Jeg forstaar, at det er uigennemførligt; men jeg beklager det i meget høj Grad, og jeg har et Haab om, at med Tiden, efter som Forholdene udvikler sig, vil Amtslægerne saaledes, som de er skitserede i Lovforslaget, kunne udvikle sig til rene Embedslæger. Man bliver saa nødte til at lønne dem noget bedre, men det kan vel ogsaa nok lade sig gøre. Her er dog en Kim, der kan pege i den Retning, og det betragter jeg som et Gode i Forslaget.

For øvrigt er Lovforslagets forskellige Paragraffer jo nu gennemgaaet 3—4 Gange,